

Arrest

nr. 179 213 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. LEENKNECHT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tevens tot de Sheikhal-clan.

Op een dag kreeg u telefoon van Al-Shabaab. Ze vroegen u om samen te werken met hen. U zei dat u hen niet kende en dus niets voor hen kon doen. Ze hingen op. De volgende dag belden ze u opnieuw en herhaalden ze hun voorstel. U panikeerde en hing op. U vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was en zij zei u dat u best het voorstel accepteerde om je leven te redden. Ze belden u diezelfde avond nog terug en u accepteerde. U kreeg te horen dat u de volgende dag een zwarte zak moest ophalen die naast uw huis gezet was. Die zak moest u brengen naar de politiebasis bij nummer vier, ruim een uur

van uw huis. De volgende dag ging u op pad. U belde uw moeder tijdens de tocht en die zei u dat u de zwarte zak moest afgeven aan de eerste soldaat die u tegenkwam. U ging echter door tot aan de politiebasis. Daar werd u aan de poort tegengehouden, de zak werd opengemaakt en de explosieven ontdekt. U werd mee naar binnen genomen waar u werd ondervraagd. U kon de agenten echter overtuigen van uw onschuld, waarna u werd vrijgelaten. U bleef daarna tien dagen ondergedoken bij uw oom terwijl u uw vlucht voorbereidde. Ondertussen werd uw moeder nog gebeld door Al-Shabaab die naar u op zoek was. U verliet Somalië op 1 september 2015 en kwam toe in België op 7 oktober 2015, waar u daags nadien asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw verhaal gekenmerkt door een resem onwaarschijnlijkheden. U verklaarde tijdens het gehoor dat u ongeveer een uur onderweg was naar de politiebasis, eerst met de bus en vervolgens te voet, terwijl u de zak met explosieven bij u had. U gaf echter ook aan dat er troepen aanwezig waren in uw wijk Sos (CGVS, p.21-22). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u de zak explosieven daar niet bent gaan afgeven, zegt u dat het bevel van Al-Shabaab specifiek inhield dat u naar de politiebasis moest (CGVS, p.22). Wanneer hier op wordt doorgevraagd, zegt u dat u zo ver mogelijk van uw huis moest zien te geraken en bescherming krijgen (CGVS, p.22). Bovendien vertelt u tijdens uw vrij relaas dat u heel erg angstig was en dat het voor u duidelijk was dat u rondliep met iets heel gevaarlijks (CGVS, p.9). Tevens zegt u dat u het gevoel had dat de inhoud van de zak iets was dat met een afstandsbediening kon afgaan (CGVS, p.10). Dit maakt het des te vreemder dat u geen aannemelijke uitleg kunt geven waarom u een uur met die zak onderweg bent geweest naar de politiebasis terwijl er troepen in uw wijk aanwezig waren. Met betrekking tot het politiebureau waar u naartoe bent gegaan zegt u dat het het grootste is in het district maar dat u niet weet in welk district de basis precies ligt (CGVS, p.21). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u weet dat het de grootste basis van het district is antwoordt u dat het zo leek aan het bord te zien (CGVS, p.21). Het is ongeloofwaardig dat u niet zou weten in welk district u was aangezien u daar, eerst met de bus en vervolgens te voet, naar toe bent geweest. Daarenboven is het ook opmerkelijk te noemen dat Al-Shabaab u zou uitkiezen voor deze opdracht, aangezien u ver van de politiebasis woonde en blijkbaar niet wist waar de basis lag.

U verklaarde tijdens het gehoor dat u, nadat u de tweede keer gebeld werd door Al-Shabaab, alles aan uw moeder hebt verteld en dat die u adviseerde om het aanbod van Al-Shabaab te accepteren. Een half uur later belde Al-Shabaab u terug, waarop u accepteerde om de aanslag uit te voeren. De volgende dag, op weg naar de politiebasis, belde u naar uw moeder om haar nogmaals om advies te vragen en de praktische zaken met uw oom in verband met uw vlucht. (CGVS, p.8-9). U hebt dus klaarblijkelijk niet met uw moeder gepraat de avond ervoor nadat Al-Shabaab u de tweede keer contacteerde en u accepteerde om de aanslag uit te voeren. Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, zegt u dat uw moeder al op de hoogte was en dat zij u geadviseerd had (CGVS, p.24). Wanneer er u nogmaals wordt gevraagd waarom u uw moeder diezelfde avond niet op de hoogte hebt gebracht van uw acceptatie, reageert u geprikkeld en zegt u nogmaals dat uw moeder al op de hoogte was en dat zij u dat advies gegeven had (CGVS, p.24). Er moet bijgevolg worden vast gesteld dat u niet kunt verklaren waarom u uw moeder niet direct op de hoogte hebt gebracht van deze belangrijke ontwikkeling, te meer omdat u klaarblijkelijk bij haar was. Daarnaast verklaarde u dat u haar de volgende dag gebeld hebt toen u op weg was naar de basis, omdat ze uw oom moest contacteren om uw vlucht voor te bereiden (CGVS, p.23). Wanneer u wordt gevraagd wat er dan gezegd werd tijdens dat telefoongesprek kunt u slechts heel summier antwoorden dat het plan besproken werd, dat u niet meer terug ging keren en dat uw oom op de hoogte moest gesteld worden (CGVS, p.23). U kunt niet verklaren waarom u gewacht hebt om dit te bespreken met uw moeder tot u op weg was naar de basis met de zak explosieven.

Met betrekking tot de gebeurtenissen in de politiebasis is het opmerkelijk dat u dezelfde dag al bent vrijgelaten, blijkbaar zonder enig gevolg. Wanneer u werd gevraagd wat er u dan allemaal gevraagd is en hoe u de agenten kon overtuigen van uw onschuld, antwoordt u dat u moest vertellen waar u vandaan kwam, welk leven u leidde, dat u een student was die zijn moeder hielp. U moest ook vertellen hoe Al-Shabaab u gerekruteerd had voor de aanslag. Na enkele uren had u de leidinggevende van de basis overtuigd van uw onschuld en kreeg u zelfs een politie-escorte mee naar huis als uiting van dank

(CGVS, p.25-26). Het is ongeloofwaardig te noemen dat u de agenten zo direct van uw onschuld zou kunnen overtuigen simpelweg door wat te vertellen over uzelf. U was namelijk opgepakt met een zak vol explosieven aan de toegangspoort van de basis. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat ze u zomaar zouden laten gaan zonder verder onderzoek. U werd volgens uw verklaring ook enkele uren ondervraagd. Wanneer u vervolgens over deze ondervraging wordt gevraagd kunt u niet meer zeggen dan dat u moest vertellen over uzelf en over hoe Al-Shabaab u gecontacteerd had (CGVS, p.25-26). De ondoorleefdheid van uw verklaringen doet tevens afbreuk aan de waarachtigheid van uw verhaal.

Vervolgens worden uw verklaringen ook gekenmerkt door verscheidene tegenstrijdigheden. Tijdens uw vrij relaas zegt u dat u tijdens het derde telefoontje vroeg wat Al-Shabaab met de zak van plan was. U kreeg te horen dat u geen vragen mocht stellen en dat u enkel bevelen moet opvolgen (CGVS, p.9). Later in het gehoor zegt u dat u tijdens dat telefoontje enkel uitleg kreeg wat u moest doen en geen vragen stelde (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dat u dit niet gezegd hebt (CGVS, p. 19). Een andere tegenstrijdigheid in uw verklaringen heeft betrekking op het telefoongesprek met uw moeder op weg naar de politiebasis. Tijdens uw vrij relaas zei u dat u uw moeder belde en vertelde wat u moest doen. Hierop gaf zij u het advies om de zak af te geven aan de eerste soldaat die u tegenkwam (CGVS, p. 9). Later in het gehoor, wanneer u nogmaals wordt gevraagd wat er precies gezegd is tijdens dat telefoongesprek, zegt u dat u tegen uw moeder zei dat ze ook uw oom op de hoogte moest stellen om de voorbereidingen voor uw vertrek te treffen (CGVS, p.23). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat niet gezegd hebt tijdens uw free narrative zegt u dat u het misschien vergeten bent te vermelden (CGVS, p.23). Bovenstaande discrepanties tussen uw verklaringen binnen eenzelfde gehoor doen twijfel rijzen over de waarachtigheid van uw verhaal en doen bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Daarnaast zijn er ook enkele verschillen op te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het gehoor. Zo hebt u bij DVZ, toen u gevraagd werd de redenen voor uw vlucht uit de doeken te doen, niks vermeld over de gebeurtenissen bij de politiebasis. Nochtans vormt dit deel een essentieel deel van uw vluchtverhaal. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet bij DVZ vermeld hebt zegt u dat het een kort interview was en dat u werd aangespoord om het kort te houden (CGVS, p.12). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u bij DVZ uw verhaal stopt na het tweede telefoontje. Er werd u immers vervolgens gevraagd of u daarna nog iets van hen gehoord hebt, waarna u enkel vermeld dat ze na uw vlucht nog gebeld hebben naar uw moeder om uw locatie te achterhalen (DVZ vragenlijst, vraag 2). Bovendien is het vreemd dat u essentiële delen van uw verhaal niet vermeld hebt bij DVZ, zoals bijvoorbeeld de gebeurtenissen bij het politiebureau, maar wel minder belangrijke delen zoals waar u woonde en dat u met uw moeder samenwerkte (DVZ vragenlijst, vraag 2). In uw verklaringen bij DVZ zei u dat u het aanbod van Al-Shabaab geweigerd had en gezegd had dat u niet kon omdat uw moeder u nodig had bij haar werk. Nadien belden ze u dan terug en bedreigden ze u met de dood omdat u hun voorstel geweigerd had (DVZ vragenlijst, vraag 2). Tijdens het gehoor zei u echter dat u tijdens het eerste telefoontje tegen Al-Shabaab zei dat u niet kon accepteren omdat u hen niet kende, niet omdat uw moeder u nodig had. Uiteindelijk hebt u wel geaccepteerd. Bovendien bent u in uw verklaringen tijdens het gehoor nooit bedreigd omdat u hun voorstel geweigerd hebt (CGVS, p.12-13). Een laatste tegenstrijdigheid is dat u bij DVZ gezegd hebt dat u de periode voor uw vlucht ondergedoken leefde in het huis van de smokkelaar Abdi (DVZ vragenlijst, vraag 2). Tijdens het gehoor zei u dat u toen bij uw oom schuilde. Wanneer u hier op wordt gewezen zegt u dat u wel degelijk bij uw oom woonde maar dat de smokkelaar bij jullie inwoonde om alles voor te bereiden (CGVS, p. 14).

Bovenstaande onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden hebben tot gevolg dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende

gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat

er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lido beach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van “het verdrag van Genève” en van de materiële motiveringsplicht of “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoeker betwist dat hij geen aanspraak zou kunnen maken op het statuut van vluchteling omdat er geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde zou bestaan. Hij wijst op het UNHCR Handboek waarin wordt gesteld dat de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel moet worden gegund indien hij geloofwaardig is en zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet indruisen tegen algemeen bekende feiten.

Verzoeker meent dat zijn geloofwaardigheid onterecht wordt betwist en dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn verwarring en wenst een aantal elementen en beweerde tegenstrijdigheden te beantwoorden en te ontkrachten.

Waar verweerder het vreemd acht dat verzoeker de tas met explosieven niet naar de troepen in zijn eigen wijk bracht maar er een uur mee onderweg was, stelt hij dat hij de optie koos die volgens hem het minste risico inhield. Hij wijst erop dat de troepen in zijn buurt vaak niemand helpen, terwijl hij ook vreesde dat Al-Shabaab omwille van haar nabijheid te weten zou komen dat hij zijn opdracht niet had uitgevoerd en eventueel zou kiezen voor een vroegtijdige ontploffing.

Aangaande de beweerde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de telefoontjes van Al-Shabaab, wijst verzoeker erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij verschillende keren heeft gemeld dat de vragen over de telefoontjes onduidelijk en verwarrend waren. Bovendien stipt hij aan dat hem bij het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk werd gezegd dat hij zijn verhaal kort moest houden en dat hij niet voldoende tijd kreeg om alles uit de doeken te doen.

Waar verweerder het niet geloofwaardig acht dat verzoeker op de dag van de opdracht met zijn moeder heeft gebeld om een plan af te spreken terwijl hij het de avond voordien met haar had kunnen bespreken wanneer zij samen waren, stelt verzoeker dat zij dit plan wel degelijk de avond voordien hadden besproken, maar dat hij haar belde om na te gaan of het plan effectief kon worden uitgevoerd nadat zijn moeder met zijn oom had gesproken. Verzoeker wijst tevens op het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij tijdens het gehoor aangaf ook de vragen van verweerder hieromtrent niet goed te begrijpen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en van de materiële motiveringsplicht of minstens de mogelijkheid tot toetsen ervan.

Verzoeker meent dat hem onterecht de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij stelt dat de vraag of iemand slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld of het risico loopt op een onmenselijke behandeling dient te worden beantwoord aan de hand van de meest actuele situatie. Verzoeker voegt een aantal recente artikels bij het verzoekschrift die erop wijzen dat in Mogadishu de laatste maanden verschillende aanslagen werden gepleegd door Al-Shabaab, waarbij tientallen doden en gewonden vielen. Hij meent dat heden zeker niet kan worden gesproken van een “relatief stabiele” situatie of van een toename van de veiligheid, maar dat de situatie opnieuw grimmiger wordt waarbij ook gewone burgers worden gevisieerd. Verzoeker meent dat verweerder de subsidiaire beschermingsstatus te beperkend heeft geïnterpreteerd door zich te focussen op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict, zonder echter rekening te houden met de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt.

2.2. Documenten

Verweerder legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet de COI focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu van 6 september 2016” neer.

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift verscheidene artikels gevoegd van 25 juni 2016, 26 en 31 juli 2016 aangaande aanslagen in Mogadishu op respectievelijk een hotel, aan checkpoints van Somalische veiligheidstroepen vlakbij de kantoren van een ontminningsagentschap van de Verenigde Naties en bij de ingang van een politiegebouw.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk

het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals van de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving:

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verweerder hecht geen geloof aan het vluchtrelaas en dit onder meer omdat het opmerkelijk is dat verzoeker die zich met een zak explosieven heeft aangemeld op een politiebasis na enkele uren van ondervraging dezelfde dag nog werd vrijgelaten, zonder enig gevolg. Niet alleen zou verzoeker na enkele uren de leidinggevende van de basis van zijn onschuld overtuigd hebben, hij zou zelfs een politie-escorte gekregen hebben als uiting van dank. Verweerder acht het volstrekt ongeloofwaardig dat men verzoeker zomaar zou laten gaan zonder verder onderzoek. Tegelijk wijst verweerder op opmerkelijke verschillen tussen de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort de DVZ) en tijdens het gehoor van 22 juni 2015. Verzoeker heeft immers bij de DVZ niets vermeld over de gebeurtenissen bij de politiebasis, ondanks het essentieel karakter ervan voor het vluchtrelaas. Ook verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij onderdook bij de smokkelaar, terwijl in het gehoor van verweerder verzoeker verklaarde dat hij bij zijn oom woonde terwijl de smokkelaar alles voorbereidde. Verzoeker heeft nagelaten in zijn verzoekschrift op deze motieven te antwoorden.

De Raad onderschrijft de ongeloofwaardigheid van de kern van het relaas als zou verzoeker met een zak vol explosieven naar de politiebasis zijn gegaan, dit feit ontdekt zou zijn, hij daar uren over ondervraagd zou zijn en dan zonder meer zou mogen beschikken hebben met een escorte er bovenop. Bovendien is het inderdaad zeer opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ zich heeft beperkt tot de verklaring dat er enkele telefoontjes zijn geweest van Al-Shabaab met de opdracht dat hij ergens een bom moet laten ontploffen, maar dat hij dit geweigerd heeft. Op de uitdrukkelijke vraag bij de DVZ of verzoeker nadien nog van Al-Shabaab had gehoord na diens weigering, antwoordde hij enkel dat Al-Shabaab nog naar zijn moeder had gebeld om te weten waar verzoeker zich had verstopt. Ook al is het een feit dat het invullen van een vragenlijst bij de DVZ duidelijk op een beknopte wijze gebeurt, dan nog kan dit geenszins *in casu* als een aannemelijke verklaring worden aangenomen voor het feit dat verzoeker op de uitdrukkelijke vraag of hij na diens weigering nog van Al-Shabaab heeft gehoord, niet heeft ter sprake gebracht dat hij uiteindelijk de opdracht wel had aanvaard explosieven naar de politiebasis te brengen, dat dit bovendien werd ontdekt maar hij hier geen enkele repercussie zou van ondervonden hebben op een langdurige ondervraging na, en verzoeker nog een escorte zou gekregen hebben ook. Ook op zeer beknopte wijze kreeg verzoeker uitdrukkelijk de gelegenheid om die feiten weer te geven bij de DVZ, wat hij heeft nagelaten. Dit gegeven betreft de kern van verzoekers asielrelaas zodat een omissie dienaangaande betrekking heeft op een relevante bijzonderheid waaraan de Raad zeer veel gewicht hecht. Ook de tegenstrijdigheid waar verzoeker is ondergedoken voor zijn vlucht, met name bij zijn oom of "bij een smokkelaar zijn huis", vindt steun in het administratief dossier. De verklaring die verzoeker heeft gegeven aan verweerder tijdens het gehoor van 22 juni 2015 overtuigt niet, met name dat het huis wel van de oom zou geweest zijn, maar de smokkelaar daar ook verbleef tot alles geregeld was.

Waar verzoeker nog stelt dat hij vaak de vragen niet begreep en er duidelijk verwarring was tijdens het gehoor bij verweerder en hij ook bepaalde fragmenten van het gehoorverslag van verweerder onderstreept om zijn standpunt te staven, merkt de Raad op dat de fragmenten die verzoeker uit het gehoorverslag heeft onderstreept voor het grootste deel geen betrekking hebben op de voormelde motieven. Wat betreft de aangestipte tegenstrijdigheid of omissie tussen de verklaring bij de DVZ waar verzoeker zijn relaas beëindigt met de weigering om de bom te plaatsen en vervolgens bij verweerder verklaart dat hij hier toch mee instemde, blijkt dat de protection officer wel degelijk de vraag heeft herhaald en verduidelijkt. Ook uit het gehoorverslag blijkt zelf (p. 26/28) dat verzoeker weliswaar stelde dat hij bij bepaalde vragen verward geraakte, maar zelf erkent dat als hij om verduidelijking aan de protection officer vroeg, hij een goede uitleg heeft gekregen.

Verzoeker heeft niet op geloofwaardige wijze zijn vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus, die gestoeld is op de voormelde motieven die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker kon niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat UNHCR niet adviseert om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Waar verzoeker stelt dat er de laatste maanden nog verschillende aanslagen zijn gepleegd door Al-Shabaab in Mogadishu, en dit ook staat met stukken bij zijn verzoekschrift, betwist de Raad geenszins dat Al-Shabaab nog aanslagen pleegt. Echter, de voorgelegde artikelen illustreren het standpunt van verweerder, met name dat die aanslagen doelgericht zijn van aard en in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen of de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Zo bleken de aanslagen waarvan sprake in de artikelen die verzoeker voorlegt, gericht tegen een hotel, tegen checkpoints van Somalische veiligheidstroepen vlakbij de kantoren van een ontminningsagentschap van de Verenigde Naties en tegen een politiegebouw. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat niet alleen overheidsdiensten doch ook gewone mensen uit alle lagen van de bevolking worden gevisieerd, maar laat na dit te staven met stukken die zijn stelling onderschrijven.

Verweerder kan redelijkerwijs stellen - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI-focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit. Bijgevolg volgt de Raad het standpunt van verzoeker niet dat verweerder de humanitaire gevolgen van het gewapende conflict zou verwaarloosd hebben en de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt zou geïnterpreteerd hebben.

De bedenking van verzoeker dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift misschien terecht, maar ondertussen heeft verweerder op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een update van de COI focus overgemaakt van 6 september 2016.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES